

CHƯƠNG SÁU

VÀO TAY KẼ CƯỚP

Đi dọc theo bờ biển một lúc họ rẽ trái có một con đường lồi lõm và lầy lội vì sự ướt át về mùa đông khi tuyết tan. Đoàn người đã vào đến khu xóm của dân chài. Nhà ở lụp xụp tồi tàn, vách đất xám xỉ.

Mút con đường này MaiAnh mới trông thấy một trang trại xưa lồi kiến trúc về thế kỷ 16 nên cũ kỹ và hư nát. Có hai tiêu tháp được lợp lại nên trông màu ngói hầy còn đỏ mới.

Cho đến lúc đó không ai nói với ai một lời. Mãi đến khi bước chân vào nhà, MộVăn mới lên tiếng với thuộc hạ:

- Người đưa cô ấy vào gian phòng chót cạnh nhà vừa.

Tên nọ gạt đầu và ra dấu bảo MaiAnh theo hẳn. MaiAnh không thắc mắc vì quá mệt mỏi. Vừa vào đến phòng, nàng vừa thấy chiếc giường thì sức cũng đã kiệt, ngã ngay lên giường thiếp đi một lúc khá lâu.

Khi tỉnh dậy trông thấy ngọn đèn sáp leo lét MaiAnh mới biết trời đã tối. Bên cạnh lò sưởi cổ xưa có một cụ bà mặc y phục toàn đen, tóc bạc phơ, gương mặt sâu hóm, ngồi đó chờ nàng với một chậu nước nóng còn bốc hơi. Cạnh giường ngủ có một chiếc ghế nhỏ. Trên ghế có một chiếc áo mới cùng với những quần áo lót mới.

Thấy nàng tỉnh thức, bà cụ lên tiếng ngay:

- Đây có y phục để thay và nước nóng để lau rửa. Cô nương được tự tiện.

Nghe giọng bà cụ có vẻ cho phép hơn là phục vụ như những gia nhân của nàng. MaiAnh hơi bực mình, nói giọng kẻ cả:

- Ta đói! Bà bà hãy mang thức ăn cho ta trước đã.

Bà cụ chậm rãi đáp:

- Chưa! Tắm rửa, thay đổi y phục, rồi gặp chủ nhân tôi trước. Nếu chủ nhân tôi cho phép ăn, cô được ăn.

Nói xong không chờ MaiAnh phản ứng, bà ta đứng lên chống gậy đi ra khỏi phòng.

Chờ bà ta khuất khỏi tầm mắt, MaiAnh mới nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm lau rửa, thay đổi xiêm y.

Điều mà MaiAnh ngạc nhiên không ít là chiếc áo để sẵn đó rất vừa vặn, y như chính đồ đạc của nàng! Màu áo lại hợp với màu da và màu mắt của nàng, nên không ai nhìn ra công chúa lộ lem ngoài bãi cát nữa.

Trong phòng có một gương soi đã cũ, song vẫn chiếu rõ được hình ảnh của một giai nhân. MaiAnh mỉm cười với bóng mình trong gương, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Nàng đi ngang qua hai phòng trống không cửa, đến gian phòng thứ ba rộng mênh mông có một bàn ăn thật dài và nhiều

ghế, tựa như bàn ăn ở các lâu đài. Phòng này trang hoàng đơn sơ, ngoài ra còn có những thùng, những gói, những rương, những nắp... Tất cả chứa đầy ắp hàng vải, tơ lụa, thức ăn, trà, cà phê... v... v... Có lẽ là những thứ cướp được từ biển đem về lưu lại đó?

MaiAnh chưa kịp nhận xét lâu, MộVăn đã bước vào. Theo hấn có một thiếu nữ vóc dáng cỡ nàng, trông cũng khá đẹp.

Vừa trông thấy MaiAnh, cô ta tru tréo lên:

- Áo của tôi! Giày của tôi... Sao ông dám lấy đồ đạc của tôi đưa cho cô này?

MộVăn thản nhiên đáp:

- Việc gì ta không dám? Quần áo và thứ chi của nàng cũng do ta sắm, giờ ta có lấy bớt cho ai là quyền của ta. Nàng đừng la lối, ta ghét lắm.

Thiếu nữ càng giận, hét to:

- Ông chẳng cho tôi gì cả! Đó là thứ của tôi mua sắm. Tiền lương tôi làm vợ ông hàng đêm, ông phải trả tôi... ông... ông...

Cô ta nói đến đây cơn giận trào lên, chạy thẳng đến MaiAnh, ý chừng muốn cởi lột áo nàng. MaiAnh bình tĩnh nhìn cô ta, nói giọng nhỏ nhẹ:

- Tôi rất tiếc đã mặc áo của cô. Cũng vì xiêm y tôi rách nát không thể che thân nên ông MộVăn cho tôi mượn đỡ áo

cô, chẳng ngờ làm buồn lòng cô. Bây giờ tôi bằng lòng trả lại nếu cô cho mượn áo nào khác, cũ kỹ cũng được. Tôi rất cảm ơn cô.

Nghe giọng nhỏ nhẹ của MaiAnh, thiếu nữ nguôi cơn giận. Cô ta nhìn nàng chăm chăm một lúc rồi nói:

- Thôi được! Cứ giữ lấy áo mà mặc nếu cô không có y phục nào. Nhớ là không được làm hư đồ đạc của ta đó nhé.

MaiAnh mỉm cười gật đầu, không nói thêm lời gì.

Nàng đoán có lẽ cô ta là con gái nhà nghèo, giờ có được người tình nương tựa khả dĩ có chút tiền để mua sắm ăn diện, nên không che dấu được cái hạ cấp của mình. Dù vậy MaiAnh vẫn thấy có cảm tình với cô ta.

Từ khi rời SơTông trốn ra hải cảng lấy tàu lìa Anh nàng đã chấp nhận tất cả để được sống còn, để thoát khỏi vòng lưới của cảnh sát và của tên Mỹ «ĐạtSơn BôFo». Giờ thấy thiếu nữ này, MaiAnh bỗng liên tưởng đến số phận mình không biết đây đưa ra sao?

MộVăn vụt nói với thiếu nữ gần như ra lệnh:

- Đi đi! Ta cần nói chuyện riêng với cô này một chút. Nàng ra ngoài cửa chờ ta.

Thiếu nữ ngoan ngoãn ra khỏi phòng. Lúc đến ngưỡng cửa, cô ta vụt ngoái cổ lại nói với MộVăn:

- Nói chuyện đứng đắn nhé? Anh đưa đồ đạc của tôi cho cô ta, giờ nếu anh lơ mơ với cô ta là không được đó nhé.

Cô ta ngoe nguẩy đi sau khi chiếu tia mắt ghen tuông tóe lửa về phía MaiAnh.

Tuy ghê sợ nhưng trong lòng MaiAnh cảm thấy vui vui. Từ khi bị PhanXi sỉ nhục trước khi chết, MaiAnh bị mặc cảm về nhan sắc của mình trước một Ivy. Tuy ĐạoSơn BôFo đã lụy trước sắc đẹp của nàng, song nàng nghĩ ĐạoSơn chỉ xem nàng như một đồ vật thắng cuộc, chứ không vì chiêm ngưỡng. Giờ thấy một cô gái đẹp nhìn mình bằng đôi mắt thèm thuồng ghen tức, MaiAnh nghe lòng phấn khởi vui vui vì biết mình đẹp.

MộVăn vẫn ngồi trên ghế. Hấn chưa mở lời thì MaiAnh kéo ghế ngồi đối diện với hấn và nghiêm giọng hỏi:

- Ông cần nói chuyện với tôi? Xin ông cho tôi rõ việc gì?

Hấn đáp cùng với đôi mắt dò xét:

- Những việc về cô... Những gì về cô... Tôi nghĩ rằng cô có điều thông báo cho tôi.

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

- Thông báo cho ông? Mà việc gì? Việc của ai? Chắc ông cũng biết tôi bị bão biển quăng vào đây, tôi nào biết trước là sẽ gặp ông?

MộVăn không đáp lời nàng, cho tay vào túi lấy miếng mề dai của MaiAnh sẫm soi và nói:

- Người cho cô món quà này hấn giao cho cô một nhiệm vụ bí mật ở đây?

- Ai bảo ông là tôi có nhiệm vụ bí mật? Sau một đêm bão tố kinh hoàng, rồi tàu chìm, tôi đâu biết mình sẽ trôi giạt vào đất nào mà lãnh nhiệm vụ của ai? Xin ông đừng tưởng tượng nhiều vô ích! Tôi chỉ xin ông trả lại tôi những món đồ của tôi, vì đó là kỷ niệm của gia đình. Tôi thiết tưởng ông giữ cũng chẳng lợi ích gì.

Mộ Văn lạnh lùng nói:

- Trả lại kỷ vật cho cô hay không, ta sẽ bàn sau. Tôi muốn biết vì lý do gì cô lựa ngày rời Anh vào lúc thời tiết xấu? Nếu không là mệnh lệnh của bậc vua chúa, thử hỏi một tiểu thư như cô dám liều mình ra đi hay không?

Lập luận của hấn không phải phi lý. Mai Anh bồn chồn lo lắng, không biết có nên giả vờ nói xuôi theo hấn không? Chắc chắn nàng không thể cho hấn biết hoàn cảnh của mình. Vì nếu biết được sự thật có thể hấn nổi giận giết nàng, hoặc giao nàng cho cảnh sát Anh. Bằng như nàng giả vờ đóng vai trò của hấn tưởng tượng nghĩ ra thì quả thật trăm điều khó khăn! Bởi nàng mới ra đời, chưa hề quen biết giao thiệp với giới hoàng thân quốc thích cự trào, thì biết dựa vào ai để làm cho Mộ Văn tin tưởng?

Sự im lặng của Mai Anh khiến Mộ Văn tưởng điều nghi ngờ của mình là đúng, hấn mừng rỡ nói:

- Sao? Nhiệm vụ cô như thế nào?

Mai Anh khôn khéo trả lời:

- Sự thật thì tôi có nhiệm vụ, nhưng người tôi liên lạc không phải là ông.

- Thế thì cô phải liên lạc với ai?

MaiAnh lúng túng vài giây, song lấy được bình tĩnh, đáp:

- Tôi không thể nói điều bí mật của tôi cho ông nghe, vì tôi đâu biết ông là ai?

- Tôi là MộVăn. Cô biết tên tôi rồi mà?

MaiAnh cười nhẹ, nói:

- Vâng! Tôi biết ông là MộVăn. Nhưng tên đó không phải là tên thật của ông, đúng không? Bộ mặt thật ông vẫn che dấu tôi thì đối với tôi ông chỉ là một người vô hình vô danh mà thôi.

Câu chót của nàng làm lớp che mặt của MộVăn lay động.

Có lẽ hắn đang bực tức, song không nói gì! Hắn đứng lên khép cửa sổ và đến sát bên nàng, nói khẽ:

- Mặt của tôi cô sẽ nhìn thấy nếu cô cho tôi biết một tin tốt đẹp. Còn MộVăn là tên tôi từ lâu rồi. Cô không cần biết tên nào khác làm gì.

MaiAnh gượng gạo nói:

- Tôi thật không có nhiệm vụ liên lạc với ông dù ông có che mặt hay không. Tôi mong ông hiểu cho và trả lại các kỷ

vật của tôi, đồng thời để tôi và gia nhân tôi được tự do ra đi. Chúng tôi còn nhiệm vụ phải làm... Hiện tại tôi đói lắm rồi, tôi muốn được ăn.

Mộ Văn vẫn lạnh lùng:

- Đương nhiên là cô sẽ được ăn, song tôi cần biết rõ mọi sự thì mới có thể cùng cô ăn uống được.

- Tôi đã trả lời với ông nhiều lần rằng tôi không có điều gì để nói với ông, hay nói cách khác, người tôi cần gặp không phải là ông!

Nghe nàng nói giọng khẳng khái, hấn nửa tin nửa ngờ, lại hỏi:

- Cô sẽ đi đâu?

- Ba Lê.

- Để gặp ai?

- Tôi chưa rõ! Người tôi gặp sẽ tìm tôi.

Mai Anh nói dối một cách trôi chảy và tự nhiên, khiến Mộ Văn tin thật. Tuy nhiên hấn nghĩ nàng còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, chắc không ai giao cho nàng nhiệm vụ quan trọng và nguy hiểm. Hấn bỗng tươi cười nói:

- Thôi được! Tôi cũng không thắc mắc việc của cô làm gì, nhưng tôi cũng muốn lợi dụng cô một chút.

- Lợi dụng tôi? Mà điều chi?

MaiAnh ngạc nhiên mở đôi mắt tròn xoe nhìn hấn. Hấn đáp khẽ:

- Dễ lắm! Cô sẽ lưu lại đây như một thượng khách của tôi. Trong khi đó gia nhân cô sẽ quay về Anh gặp đám hoàng gia... Tôi chắc họ yêu quý cô lắm. Tôi tin họ có thể chấp nhận những đòi hỏi của tôi.

MaiAnh tím mặt khi nghe hấn bảo muốn bắt nàng làm con tin vì làm tướng nàng là người của cựu trào. Điều mà nàng biết chắc chắn là Văn LơRu không bao giờ chịu đóng vai gia nhân của nàng để trở về Anh, nơi chàng ta làm tù binh!

Nàng than thầm:

“-Chao ôi! Bây giờ ta có muốn cãi chối cũng đã muộn, đành phải liều tới đâu hay tới đó !”.

Tuy trong lòng lo sợ điếng người, song ngoài mặt nàng cố giữ nụ cười để trấn tĩnh.

Nàng tự nhủ:

“-Trước tiên ta phải ăn no để lấy sức và tìm kế thoát thân”.

Chủ định như thế MaiAnh cố mím miệng cười thật đẹp, điềm tĩnh nói:

- Đề nghị của ông rất hay! Tôi nghĩ là ta có thể bàn lại nay mai. Giờ thì tôi đói bụng lắm!

MộVăn không ngờ MaiAnh chấp thuận dễ dàng điều kiện của hấn, nên cười hả hê:

- Chắc cô sẽ ăn ngon miệng lắm! Nào mời cô qua phòng ăn.

Bữa ăn thật đơn giản! Ngoài món súp lúa mì thì chỉ có khoai luộc với thịt ba rọi. Tuy vậy MaiAnh ăn rất ngon vì bụng trống từ hai ngày qua.

Thực khách chỉ có những người trong bọn họ, tức hai tên thuộc hạ, cô thiếu nữ và bà lão. Riêng Văn LơRu phải ăn tại nhà giam.

Trong bữa ăn không ai nói chuyện với ai. MaiAnh lảng lảng dò xét từng nơi... Chỗ họ đang ngồi ăn là nhà bếp.

Bất ngờ nàng trông thấy nơi gian phòng nhỏ bên cạnh có một người đàn ông ốm yếu, nhỏ thó, ngồi ăn một mình trước xấp tư lũa.

Nàng tò mò hỏi MộVăn:

- Này ông! Người ngồi trong phòng riêng đó là ai? Sao ông ta không vào ăn chung với chúng ta?

MộVăn cười đáp:

- Hấn ta là thợ may! Hấn không thích ăn chung với ai. Ở đây ai cần may y phục, hấn tới nhà làm ngay cho. Nếu cô muốn, tôi sẽ giới thiệu hấn sau giờ ăn.

MaiAnh lại hỏi:

- Vì sao ông ấy không thích ăn chung với người khác?

- Vì ông ta là một thợ may khác thường, hay nói đúng ra là một nghệ sĩ! Khắp vùng này ai ai cũng cầu cạnh ông ta, nhất là phụ nữ. Cô là phụ nữ chắc cũng như họ?

MaiAnh liếc mắt dò xét người đàn ông lạ lùng đó... Nàng nhận thấy ông ta có vẻ con người tình cảm, khác với bọn người trong nhà này.

Nàng định bụng sẽ làm quen với ông ta, hy vọng ông ta là người có thể giúp mình thoát khỏi nơi này. Vì vậy sau bữa ăn nàng vờ như rất thèm muốn có được y phục mới, nên chạy tới bên người thợ may khen lấy khen để các mẫu áo của ông ta để trên bàn.

Người ấy chẳng nói gì, chỉ ngược mắt nhìn nàng mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn. MộVấn đi theo phía sau MaiAnh, khoan khoái nói:

- Cô cũng nên biết không ai mà không vừa ý tài nghệ của ông ta. Ngày mai tôi đưa cô đi chọn hàng vải để nhờ ông ta may cho cô bộ áo mới, chắc cô phải vừa lòng.

MaiAnh mỉm cười, nhưng bỗng nghiêm giọng hỏi:

- Tôi muốn được thăm gia nhân tôi, ông cho phép chứ?

MộVấn lắc đầu đáp:

- Trời tối rồi, cô không thấy sao? Cô hãy trở về phòng ngủ đi. Sáng mai sẽ tính.

Biết nói nhiều lời với hấn cũng vô ích, MaiAnh lẳng lẳng trở về phòng, lòng ngổn ngang trăm mối.

Không gặp Văn thì biết tính kế nào thoát thân? Không gặp Văn làm sao thương lượng với chàng đóng vai trò gia nhân để qua mặt MộVăn?

Nói dối mà cả hai không bàn tính trước thì làm sao ăn ý để thành công?

MaiAnh nóng ruột đi tới đi lui trong phòng, lòng như lửa đốt, chẳng biết cách gì trốn khỏi nơi đây? Nàng cho tay mở cửa, mới hay cửa khóa !

Như vậy MộVăn cư xử với nàng không khác gì tù nhân. Giờ mới biết nàng đã rơi vào tay kẻ cướp!

*

Trời có lẽ đã khuya lắm rồi ...

MaiAnh vẫn còn ngồi trên giường trầm ngâm nhìn ngọn lửa cháy bùng bùng trong lò sưởi, lòng mênh mang bao nỗi tuyệt vọng.

Thình lình nàng nghe một tiếng “cách” ở ổ khóa... Tiếng kêu thật khẽ, nhưng rõ ràng là tiếng mở cửa ? Tim nàng đập thình thịch, nàng bật ngồi dậy và tuột xuống giường...

Một người từ bên ngoài lách nhẹ vào. MaiAnh chưa kịp phản ứng, người ấy đưa tay lên miệng ra dấu bảo nàng im. MaiAnh định thần nhìn kỹ... nhận ra là ông thợ may mà nàng có biết ban chiều.

Ông ta không để cho nàng lên tiếng, vội vàng kê tai nàng nói nhỏ:

- Ra ngoài nhà này cô quẹo qua tay mặt sẽ đến vựa rom, nơi nhốt người nhà của cô. Chìa khóa mở cửa họ để trên bệ tường phía trước vựa.

MaiAnh mừng quýnh hỏi:

- Nhưng tôi làm sao ra khỏi nhà này? Các cửa phòng đều bị khóa chặt, tôi làm sao thoát ra ngoài?

- Các cửa sổ phòng cô bị đóng kín, nhưng các phòng khác thì không. Nhất là phòng tôi thì không bao giờ. Cô nhỏ người có thể chui qua cửa sổ ra ngoài.

Sự may mắn đến bất ngờ làm nàng mừng rỡ không biết nói lời gì để tạ ơn người trước mặt. Một lúc sau nổi cảm xúc dịu xuống, nàng mới lên tiếng hỏi bằng giọng nghẹn ngào:

- Tại sao ông làm thế? Nếu tôi trốn đi chắc ông cũng bị vạ lây !

- Cô nương đừng lo cho tôi ! Chắc chắn MộVăn không ngờ tôi giúp cô trốn đi. Và lại tôi thâm thù hằn, tôi chả sợ gì !

- Cám ơn ông lắm! Nhưng... tôi biết phải đền ơn ông thế nào đây?

- Cô không cần đền ơn tôi. Gặp người hoạn nạn giúp đỡ là thường. Hơn nữa chưa chắc cô thoát được đâu!

MaiAnh run sợ hỏi:

- Ông nói thế nghĩa là sao?

Người thợ may lắc đầu trấn an:

- Không! Không có gì ! Cô đi đi... nhanh lên! Khi ra khỏi phòng nhớ khép cửa lại và đừng để họ nghi ngờ nếu như cô không thoát được tối nay. Sáng mai tôi sẽ trở lại để xem tình hình ra sao.

MaiAnh quày quả muốn đi, song còn bịn rịn với người ân nên hỏi:

- Tôi phải làm gì để tạ ơn ông?

- Nếu có thể, cô chỉ cần lột lớp che mặt của MộVấn. Tôi muốn biết hắn là ai?

- Làm thế nào lột được lớp che mặt của hắn?

- Tùy cơ ứng biến ! Nếu cô có cơ hội tìm rõ hắn là ai thì cô đã trả thù được cho hàng tá nạn nhân của hắn.

Không dám chần chừ, MaiAnh chạy nhanh ra ngoài...

Cũng may nàng biết rõ đường đi đến nhà bếp. Thấy cửa sổ mở mà không có song sắt, nàng trèo lên và phóng xuống đất dễ dàng nhờ bệ cửa rất thấp.

Trời tối om về khuya. Mắt nàng mở to và thấy mờ mờ vừa rom phía trước. Gió thổi lạnh buốt cả da thịt khiến nàng

rùng mình. Cũng may lúc này nàng có lấy theo tấm chăn quấn quanh mình để thay thế áo choàng.

Nàng mò mẫm một lúc trên bề tường và tìm được chìa khóa cửa đúng như lời ông thợ may nói, lòng hết sức vui mừng, hai tay run run, loay hoay một lúc mới mở được cửa.

Nghĩ mình đã thực hiện được một việc lớn lao, sẽ cứu được Văn để cùng trốn khỏi nơi đây, nét mặt MaiAnh hớn hở vui tươi đầy thỏa mãn và hãnh diện.

Chợt một giọng nói từ góc nhà vang lên:

- Ôi chao! Tưởng là ai, hoá ra là cô! Tôi đang muốn chết đây.

Văn LơRu ngồi trên đống rơm, tay khoanh trước ngực. Nhìn điệu bộ hấp tấp của MaiAnh, hấn lên tiếng bằng một giọng hết sức tự nhiên. Mà cũng vì hấn ngồi trong bóng tối nên thấy MaiAnh dễ dàng.

Đến lúc đó Mai anh mới thấy rõ mọi vật bên trong phòng giam nhờ chút ánh sáng leo lét của ngọn đèn sắp sắp tàn. Xem ra bữa ăn đã xong, mâm dọn ăn còn đặt bên cạnh Văn. Trông Văn không có vẻ gì bị hành hạ, áo quần cũng được thay đổi mới.

Nhìn Văn, MaiAnh thấy có vẻ bảnh bao như chàng công tử, có điều râu không cạo để mọc bao quanh hàm, một chân bị xiềng dính vào tường.

Lúc đó MaiAnh mới hiểu lời nói của ông thợ may : “chưa chắc cô sẽ đi được”.

Thật thế! Văn bị xiềng xích như thế đó... làm thế nào rời khỏi nơi đây? Cần phải tìm chìa khóa mở dây lòi tói cho Văn. MaiAnh thử đặt chìa khóa cửa vào ổ khóa, nhưng không thể mở được!

Văn thấy nàng lých quỳnh, liền phì cười:

- Cô thấy chưa? Những người bạn của cô giữ tôi kỹ quá!

MaiAnh nói nhỏ vào tai Văn:

- Bọn họ không phải là bạn tôi. Tôi muốn cùng anh trốn đi đêm nay.

- Trốn? Tại sao cô muốn trốn? Họ đối đãi với cô như bà hoàng, công chúa, lẽ nào cô muốn bỏ đi?

MaiAnh bực mình gắt:

- Anh đừng nói móc tôi làm gì. Việc quan trọng là ta nên tìm cách trốn khỏi nơi đây. Nếu không cả hai cùng bị giết!

Văn cười:

- Người bị giết là tôi chứ đâu là cô mà cô sợ? Vả lại cô muốn trốn hãy đi một mình. Phần tôi, cô khỏi lo! Tôi muốn ngủ một giấc cho khỏe đây. Chúc cô “thượng lộ bình an” nhé? À, nhớ khép cửa lại, gió lạnh ác ôn lắm đó.

Thấy Văn vẫn giữ thái độ bõn cợt, MaiAnh tức giận nghẹn ngào:

- Anh thật không hiểu tôi gì hết? Tôi không phải là người như anh nghĩ đâu?

- Chứ cô không thuộc phe quý tộc à? Nhìn con người cô tôi cũng đoán được.

- Phải! Tôi thuộc giòng quý tộc, nhưng không thuộc phe vua chúa nào hết. Tôi cũng không phải điệp viên cự trào hay tân trào gì cả! Tôi... tôi không biết gì... Tôi mới 17 tuổi... tôi khổ sở lắm !

Nàng nói mà nước mắt chảy ròng ròng. Văn có lẽ xúc động trước giọt lệ của giai nhân, nên hỏi:

- Tại sao cô bỏ xứ Anh trốn đi? Vì sao cô muốn qua Pháp? Nếu không làm điệp viên cho Anh thì phải có lý do nào khác chứ?

MaiAnh do dự tự hỏi “không biết có nên kể thật hoàn cảnh mình cho Văn nghe? Nàng nhớ hôm kể cho công tước ĐaVa nghe “thiên tình sử” của đời nàng, ông ta không thương, không giúp, mà còn mỉa mai cho rằng nàng giết chồng vì ghen. Giờ nếu kể cho Văn nghe, biết chàng có tin lời nàng không?

Do dự một lúc MaiAnh nhất định kể thật, còn Văn có tin hay không tùy ý. Nàng bắt đầu nói:

- Tôi trốn xứ Anh vì tôi đã giết chồng tôi sau một trận đấu gươm ngay đêm tân hôn.

- Sao?

Văn tròn mắt, hỏi to tiếng y như nghe lầm.

MaiAnh biết chàng ta đã bắt đầu tin lời mình nên nhìn Văn hết sức thiếu não. Văn hỏi gặng:

- Cô nhớ, cô vừa nói gì với tôi không?

MaiAnh gật đầu:

- Tôi biết! Tôi biết anh cũng như người khác khó mà tin những gì tôi kể. Có điều đó là sự thật! Một sự thật phũ phàng trong đời tôi.

Nàng vừa nói vừa khóc. Văn cảm thương vuốt nhẹ má nàng, thủ thỉ:

- Đừng khóc nữa bé! Đáng lý bé làm con trai mới phải. Chao ôi! Có tài đấu gươm thắng chồng mới thật « cổ kim hiếm có! ». Nhưng tại sao bé phải trốn đi? Lão che mặt có làm gì bé chưa?

MaiAnh thút thít:

- Bây giờ thì lão chưa làm gì tôi. Nhưng chắc là lão sẽ xử tôi ! Bởi vậy tôi muốn cùng anh trốn đi, vì tôi biết chắc lão không để anh sống.

Nàng bỗng nín khóc, nghiêm giọng nói:

- Tối nay trở rồi! Tôi chưa tìm được chìa khóa mở trói cho anh, nhưng tôi hẹn vài hôm nữa. Tôi có người giúp... Chắc chắn chúng ta có hy vọng rời khỏi nơi đây. Tạm thời xin anh giả vờ đóng vai trò người... của tôi. Giả như Mộ Văn có

đưa đề nghị nào xin anh vờ ưng thuận. Ví như hấn bảo anh trở về Anh thì cũng cứ nhận lời.

- Nếu tôi trở về Anh chắc chắn vào tù trở lại, làm sao tôi dám nhận đề nghị của hấn?

- Dĩ nhiên anh chỉ giả vờ nhận chịu để kéo dài thời gian đôi ba ngày để chờ tôi tìm được chìa khóa rồi mình trốn đi, chớ nào phải nghe lời hấn trở lại Anh làm gì?

Văn vẫn chưa tin lời nàng, hỏi:

- Tôi có nên tin cô không? Nếu như cô lập mưu với họ để hãm hại tôi thì sao? Bây giờ không còn HắcNgư nên tôi cần phải sống để hoàn thành nhiệm vụ...

Ngừng một lúc, Văn bỗng nhìn xoáy vào mắt nàng, hỏi:

- Vì sao cô muốn cứu tôi? Vì sao cô không trốn một mình?

Câu hỏi của Văn khiến MaiAnh khó trả lời, bởi chính nàng cũng không hiểu tại sao? Nàng nghĩ:

“Văn cùng nàng đi chung một tàu, bị bắt một lượt, thì khi trốn phải cả hai cùng trốn. Đó là lẽ đương nhiên chớ nàng đâu có tìm hiểu sâu xa? Và chẳng cả hai cùng lâm vào hoàn cảnh sinh tử từ lúc điêu linh vì bảo tồ, đến khi vào tay bọn cướp... Và đã bao lần Văn giúp đỡ che chở cho nàng, thì nàng cũng không thể nào tham sống mà bỏ bạn”.

Văn không tự hiểu lại hỏi khó nàng, khiến cho MaiAnh bối rối không tìm ra câu trả lời.

Văn chờ mãi không nghe nàng đáp. Chàng ngồi sát bên nàng, mặt nhìn mặt, hơi thở dồn dập, đôi mắt đăm đúi, đôi môi rung động mấp máy...

- Tại sao bé muốn cứu tôi? Vì thương hại chăng?

- Không phải vì thương hại mà vì... vì tình bạn.

Văn ve vuốt mái tóc nàng, hỏi:

- Chỉ vì tình bạn thôi sao?

MaiAnh ngây thơ nói:

- Anh không vừa lòng với tình bạn của tôi sao? Anh cùng tôi trải qua bao gian nan nguy hiểm, anh cũng từng cứu tôi...

Văn ngắt lời:

- Đàn ông cứu đàn bà con gái trong cơn hoạn nạn là lẽ đương nhiên. Người có lương tâm ai cũng làm được.

- Nhưng tìm người có lương tâm không phải dễ? Đêm nay tôi nhất định ở lại để tìm cách cứu anh.

Văn không nói thêm, đưa mắt đăm đúi nhìn MaiAnh trong sự im lặng tuyệt đối. Ánh sáng của ngọn đèn sáp leo lét sắp tàn, nhưng cũng đủ cho nàng xúc động trước đôi mắt diễm tình đó... Tay chàng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, rồi từ từ bàn tay êm dịu ấy mơn trớn đôi má, đôi môi... Sau cùng chàng thủy thủ trẻ đặt trên môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Chiếc hôn làm MaiAnh chơi vơi như trong giấc mộng...

Nàng bỗng nhớ đến nụ hôn cưỡng bức của ĐạtSon BôFo đêm nào cũng nóng bỏng và tha thiết, đã làm toàn thân nàng mềm nhũn, bởi đó là nụ hôn đầu tiên của người con gái với người khác giống. Nhưng sau đó nàng quật cường vì hận thù, nên nụ hôn đầu chưa hưởng thụ được nguyên vẹn cái cảm xúc tốt cùng như nụ hôn lần này...

Tuy nàng chưa biết gì về Văn và tuy Văn chưa tỏ tình yêu nàng như ĐạtSon, nhưng không hiểu sao MaiAnh không có phản ứng gì? Nàng cứ để mặc tình cho chàng âu yếm vuốt ve...

Bên ngoài gió rít rùng rợn như trời sắp đổ mưa. Bên trong trận bão tình của đôi trai gái...

MaiAnh không còn nhớ gì nữa, không còn biết gì nữa trong vòng tay mê mê của Văn. Hai thể xác quấn lấy nhau tưởng chừng như nổi sung sướng và hạnh phúc thu gồm về đêm nay.

Bỗng nhiên MaiAnh thét lên một tiếng vì nghe đau đớn thái quá. Văn dường như không nghe thấy gì? MaiAnh muốn vùng dậy nhưng bị đôi chân Văn kẹp cứng. MaiAnh vừa muốn thét lên lần thứ hai, Văn đã trám miệng nàng bằng một nụ hôn. Nàng không cự quật được nữa, song cơn đau cũng qua đi...

MaiAnh thật không ngờ ái tình là thế đó! Giây phút đầu mê mê sung sướng biết bao nhiêu, để rồi kết thúc bằng một sự đau đớn cả thể xác lẫn tâm hồn!

Nàng là cô gái nguyên trinh chưa nếm mùi tình ái, nên sau phút giây giao hợp thấy bàng hoàng như mất mát một cái gì!

Bấy giờ Văn đã buông nàng ra. MaiAnh ngồi dậy sửa lại mái tóc, kéo lại xiêm y.

Văn bỗng cười nhỏ bên tai nàng:

- Anh không ngờ bé cho anh hưởng một đêm hạnh phúc nhất đời và anh cũng không ngờ được hạnh là người đầu tiên trong đời bé.

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

-Sao anh biết anh là người đầu tiên?

Văn cười lớn:

- Bé ơi là bé! Có những điều đàn ông biết tức khắc bé hiểu không? Bây giờ bé về phòng đi, anh buồn ngủ quá!

Nói xong chàng ta bỏ mặc MaiAnh ngồi đó, nhắm mắt, dựa ngửa trên đồng rơm ngủ khò.

Khi này chàng tha thiết đậm đà với nàng bao nhiêu, giờ lạnh nhạt bạc bẽo bấy nhiêu!

MaiAnh tủi thân đứng lên định về phòng, nhưng gắng gượng lay Văn thức tỉnh để hỏi thêm một lần nữa:

- Ngày mai anh tính sao?

Văn mở mắt nhìn nàng với nụ cười ranh mãnh:

- Cô có bị mất đầu đâu mà lo? Yên chí! Tôi làm theo ý cô muốn. Tôi còn nợ cô mà?

Nói xong chàng thở ra như hết sức chán nản về sự phá rầy của nàng, rồi nhắm mắt lại một lúc thì ngáy pho pho...

MaiAnh ngồi lặng yên trong bóng tối, không biết đã nghĩ gì và làm gì? Một lúc sau nàng uể oải đứng lên theo lối cũ trở về phòng mình.

Khi này nàng ra đi hồi hộp và hồi hải vì hy vọng. Giờ nàng trở lại âu sầu và chán chường vì tuyệt vọng, mà cũng vì chua xót giây phút trao thân cho kẻ lạ.

Không hiểu bao nhiêu khổ sầu uất ức từ đâu đưa tới như cơn giông, nên vừa khi nàng leo lên giường, úp mặt xuống gối thì lệ trong khoé mắt đổ ào ạt như mưa !

Nàng khóc tức tữi thật lâu, nhưng tuổi trẻ ngây thơ và khờ dại, lo âu đó... buồn khổ đó... rồi cũng qua đi ! Một chốc sau nàng cũng chìm trong giấc ngủ mênh mang...

*

Buổi sáng thức dậy người ta báo tin Văn LơRu đã vượt ngục. MộVăn nổi giận quát tháo âm ỉ, MaiAnh mới hay tự sự.

Nàng tưởng chừng như một tin trời sập! Đầu óc nàng quay cuồng như sắp xui vì một cái tin kinh động đến tim gan nàng. MaiAnh lảo bẫm một mình trong phòng:

“-Trời ơi, có thể nào như thế được? Rõ ràng khi nàng rời khỏi nhà giam, Văn còn xiềng xích. Nàng đã khóa cửa cẩn thận, làm sao Văn có thể tự thoát? Hơn nữa chàng ta cũng đâu có ý trốn đêm qua? Dù sao chẳng nữa Văn nữ phụ lời đã hứa với nàng? Lời nói cuối cùng Văn hứa nghe theo lời nàng kia mà?”

MaiAnh ôm đầu khổ sở vì không hiểu bởi lý do gì Văn đột ngột trốn đi, trong khi nàng đối xử với Văn hết sức chân thành, đến nỗi hiến dâng cả thể xác. Vậy mà nàng được chàng ta đáp lại những gì?

Dù không yêu thương nàng chẳng nữa, ít ra chàng cũng nghĩ đến người bạn đồng hành.

Càng nghĩ đến con người tệ bạc ấy, lòng nàng càng quặn đau. Có điều nỗi khổ hôm nay lắng đọng chứ không vũ bão như đêm qua, y như con chim bị thương nhiều lần, đau đớn đã quen. Nàng không khóc! Nước mắt không còn chảy ra được nữa!

Chưa biết phải làm gì nàng thân thờ ra cửa... đi lang thang ra bờ biển. Qua khỏi khu xóm đến con đường ra bãi, thấy một tảng đá lớn bên vệ đường MaiAnh ngồi xuống nghỉ chân. Khi này, lúc ra khỏi nhà nàng thấy Mộ Văn leo đèo theo phía sau, nhưng giả vờ như không hay biết.

Nàng ngồi trên tảng đá mắt mông lung nhìn ra mặt biển sóng nước mênh mông, cõi lòng trống rỗng.

Cuộc đời như giấc chiêm bao! Mới ngày nào nàng còn là cô tiểu thư có kẻ hầu, người phục dịch, tình yêu chớm nở, mộng đẹp tuyệt vời... Bỗng trời nghiêng đất lở, tài sản, tiền

bạc, nhà cửa, tình yêu... Tất cả, tất cả ... đều tiêu mất, cho đến sự tự do cũng không còn!

Cảnh ngộ nàng hiện tại không khác gì tù nhân! Vì “chủ ngục” sắp sửa đến còng tay nàng rồi!

Cõi lòng chua chát đắng cay, MaiAnh không buồn nhìn MộVăn. Hấn tiến tới cạnh nàng với thái độ hùng hổ, nắm tay nàng lôi đi vừa nói:

- Cô về nhà đi! Cô nói láo với tôi! Đừng tưởng là cô có thể dối gạt tôi thêm nữa.

MaiAnh vượt khỏi tay hấn và nói:

- Ông buông tôi ra! Ông làm tay tôi đau! Tôi có làm điều gì sai quấy đâu mà ông hung bạo với tôi?

MộVăn hậm hực nói:

- Cô không làm gì à? Tên gia nhân quý báu của cô trốn đi rồi, cô biết chứ? Nó trung thành sao bỏ cô kẹt ở đây? Ha... ha...

Hấn cười bằng giọng vừa mỉa mai vừa hăm dọa. MaiAnh giả vờ ngạc nhiên, hỏi:

- Ông nói sao? Gia nhân tôi bỏ trốn đi? Hấn không thể nào làm thế!

MộVăn rít giọng:

- Sự thật là hắn đã trốn đi rồi. Sáng nay người ta mang thức ăn vào phòng giam mới hay nó đã cửa xích trốn đi. Đã vậy hắn còn giết người của tôi.

MaiAnh sợ điếng người khi nghe biết Văn giết bọn cướp. Sự im lặng của nàng làm MộVăn nổi cáo:

- Cô mau giải thích cho tôi vụ này nếu muốn yên thân.

MaiAnh lạnh lùng đáp:

- Giải thích điều chi? Tôi cũng như ông, làm sao tôi biết việc hắn trốn đi? Có lẽ hắn sợ ông hành hạ hắn chăng?

- Cô đừng biện luận với tôi vô ích! Tôi không biết đích xác cô là ai, từ đâu tới? Nhưng tôi biết chắc cô phải khai thật với tôi những điều tôi muốn nghe.

- Tôi đã nói thật mọi điều với ông. Bằng chứng về miếng mè đai công chúa tặng tôi ông cũng biết.

MộVăn cười kháy:

- Hừ ! Không chừng miếng mè đai cô lấy cắp của ai đó... Thôi ! Đừng nói nhiều lời ! Theo tôi về nhà nếu cô không muốn tôi dùng võ lực.

MaiAnh không buồn nói thêm lời nào nữa, lững thững theo chân MộVăn...

Hắn chưa hết bực tức nên tiếp tục hăm dọa:

- Tôi đang chờ tin từ Anh. Để cô xem rồi tôi sẽ xử cô ra sao? Từ giờ phút này cô không được ra khỏi phòng, cô nghe rõ chưa?

MaiAnh phản đối:

- Ông lấy quyền gì mà giam giữ tôi? Khi nào được tin từ Anh, ông sẽ hỏi hận hành động hung bạo của ông hôm nay.

MaiAnh nói bằng giọng chắc chắn, cương quyết, khiến MộVấn chùng chân. Hấn gượng gạo nói:

- Dù thế nào cô cũng phải theo tôi về nhà. Tôi còn việc phải làm.

- Việc chi?

- Xác chết của gia nhân tôi chớ còn gì nữa?

Nghe hấn nhắc đến xác chết, MaiAnh sợ hấn lại nổi cơn thịnh nộ với mình, nên làm lơ như không nghe, lặng im bước đi cho đến khi vào nhà.

Xác chết được quàng nơi gian phòng lớn, gian phòng chứa đồ đạc mà MaiAnh có biết. Hấn là một trong hai thuộc hạ của MộVấn mà MaiAnh đã gặp ngoài bãi cát. Hấn được ăn mặc bảnh bao hơn khi còn sống và đặt nằm trên bàn, giữa phòng, trên mình phủ bởi tấm vải trắng.

Ngoài những người trong nhà MộVấn, còn có vài người trong làng đến chia buồn. Tất cả ngồi tè tựu quanh bàn để đọc kinh. MaiAnh cũng phải ngồi lại đó. Vì MộVấn cần kiểm soát nàng, nên hấn không cho nàng rời khỏi tầm mắt của hấn.

Trong số những người đứng lố nhố, MaiAnh đứng đối diện với Gen, cô gái nàng mượn áo. Sự vô tình mắt nàng chạm mắt cô ta, MaiAnh thấy cô ta có cái nhìn ranh mãnh khoan khoái, y như chọc tức nàng, y như cô ta là một kẻ thắng lợi!

MaiAnh lầy làm thắc mắc không hiểu tại sao cô ta có thái độ lạ lùng đó? Phải chăng vì MộVấn xem nàng như tù nhân nên cô ta mừng rỡ? Hay sự ra đi của Văn có bàn tay cô ta nhúng vô?

Dù sao gặp kẻ tiểu nhân như cô ta, MaiAnh cảm thấy bất an. Nàng muốn tìm ông thợ may, nên liếc mắt nhìn những người đang đọc kinh. Bất ngờ nàng trông thấy một gương mặt quen thuộc.

Người ấy ăn mặc như một nhà nông, đứng xúm xít trong nhóm người trong làng đến chia buồn. Người ấy không ai xa lạ, chính là HắcNgư!

“-À, thì ra HắcNgư không chết trong lòng biển cả!”

Cũng phải! Như nàng còn sống được, huống hồ là HắcNgư, người của sóng nước?

MaiAnh chiếu tia mắt về HắcNgư một lần nữa để xác định là mình không nhận lầm người. Bây giờ nổi vui mừng làm nàng xúc động, hồi hộp...

Kinh cầu hồn vừa dứt, MộVấn bỗng rời khỏi ghế đi đến bên HắcNgư, hỏi:

- Chú mày là ai, ta chưa từng biết mặt?

Trong khi MaiAnh sợ điếng người, thì HắcNgư trả lời một cách tự nhiên:

- Anh họ!

Vừa nói HắcNgư vừa chỉ xác chết và thút thít khóc, nói:

- Tôi cũng như nó, người làng Gu-ven. Tôi vô tình đến thăm nó mới hay nó chết. Tội nghiệp!

HắcNgư lấy tay chùi nước mắt làm MaiAnh hết sức ngạc nhiên, không ngờ ông ta đóng kịch khéo thế! Xem chừng MộVăn đã hết nghi ngờ nên lên giọng vừa thân mật vừa kể cả:

- Chú mày được ở lại đây để canh giữ với chúng ta và ăn uống tối nay.

HắcNgư gạt đầu rồi theo chân nhóm nông dân vào nhà bếp. MaiAnh muốn bước theo HắcNgư, song không biết cách nào rời khỏi chỗ ngồi. Nàng còn đang suy tính... May sao MộVăn bỗng nói:

- Tôi cho phép cô rời khỏi chỗ ngồi, nhưng không được phép ra khỏi phạm vi phòng này và nhà bếp.

Lòng mừng khắp khởi, nàng đứng lên đi nhanh vào nhà bếp. Thấy HắcNgư ngồi uống trà, nàng cũng vờ tìm cách để rót nước. Khi ngang qua chỗ HắcNgư ngồi, MaiAnh giả vờ vấp chân suýt té. HắcNgư vội vàng đưa tay đỡ nàng và nói lớn:

- Cô nương có sao không?

Nhưng tiếp theo ông ta nói một câu thật khê:

“- Vờ xiu ở nhà thờ sáng mai trong buổi lễ cầu hôn”.

Trọn buổi chiều MaiAnh đứng ngồi không yên. Buổi ăn tối của nàng gần như bỏ lửng !

Câu dặn dò của HắcNgư cứ vang vang bên tai, MaiAnh vừa mừng vừa lo, mong chóng đến sáng để thoát khỏi cảnh “cá chậu chim lồng”. Rồi nàng lại bồn chồn sợ hãi vì không biết ngày mai có thoát được không?

Nỗi thắc mắc lo âu dày dò tâm trí nàng làm nàng vô cùng mệt mỏi. Sau cùng nàng tự nhủ:

“-Mặc cho số trời!”

Nàng lững thững trở về phòng, Gen lẻo đẻo theo sau. MaiAnh không hiểu là lệnh của MộVấn cho cô ta đi kèm sát bên nàng hay vì lý do gì? Khi đến cửa buồng, MaiAnh quay mặt nhìn thẳng thiếu nữ và lạnh lùng hỏi:

- Chắc cô cũng rõ đây là phòng ngủ của tôi chứ?

- Mà cũng là chỗ của ta đêm nay!

MaiAnh không phản đối. Thâm tâm nàng muốn hạch hỏi Gen về điều mình nghi ngờ, nên kéo Gen vào phòng, khép cửa lại và nói:

- Được lắm! Sẵn người đến đây, ta muốn người giải thích cho ta rõ mọi việc xảy ra.

Thái độ của MaiAnh làm Gen sa sầm nét mặt:

- Giải thích điều chi?

Gen hỏi bằng một giọng hết sức cáu kỉnh. MaiAnh vẫn sắc mặt lạnh:

- Về thái độ của người đã khiến MộVấn hung hăng với ta! Người đã châm chọc điều gì với hắn? Vụ Văn LơRu trốn đi, ta không dính líu tới. Chính người là người biết rõ hơn ai hết.

- Tại sao ta phải biết rõ chuyện gia nhân của người?

- Tại vì chính người đã thả hắn.

Câu nói đột ngột của MaiAnh khiến Gen tái mặt. Cô ta chưa kịp chối, MaiAnh bồi thêm một câu:

- Người đừng chối quanh vô ích! Ta biết rõ điều đó.

Gen đã lấy được bình tĩnh, hỏi:

- Sao người biết là ta? Có bằng cứ gì?

- Không cần bằng cứ, miễn ta nói đúng là được! Có điều ta vẫn không hiểu lý do khiến người thả hắn.

Gen cười nham hiểm, nói giọng móc kè:

- Người đến hỏi MộVấn thì rõ.

MaiAnh không chịu thua:

- Ý ngươi hay lắm! Chắc là ta phải đến hỏi MộVấn xem sao.

- Ngươi là cái thứ gì mà hấn trò chuyện với ngươi?

MaiAnh cười nhạt:

- Ta không là gì hết! Nhưng ta sẽ nói cho hấn rõ chính ngươi thả tù nhân của hấn. Ta sẽ nói cho hấn biết Văn LơRu là thủy thủ của SơCơ, người mà MộVấn thâm thù nhất. Để xem hấn sẽ xử ngươi thế nào về việc giúp kẻ thù hấn vượt ngục.

Câu hăm dọa của MaiAnh quả nhiên làm Gen tái mặt. Cả hai thiếu nữ bỗng im lặng trong bầu không khí nặng nề khó thở.

MaiAnh lẳng lặng ngồi bên lò sưởi, thỉnh thoảng nhặt vài khúc củi bỏ thêm vào và khều khều cho lửa cháy bùng lên. Ánh sáng lập lòe của lửa hiện rõ gương mặt cương quyết của nàng khiến địch thủ của nàng chùn chân.

Gen bỗng thờ dãi:

- Ngươi muốn ta nói điều gì?

- Tại sao ngươi thả Văn Lơ Ru?

- Tại vì ta biết ngươi cần hấn. Đêm hôm đó ta theo dõi ngươi, ta nghe rõ câu chuyện ngươi với hấn... Ta biết hết... biết tất cả...

- Biết rồi sao?

- A, dĩ nhiên ta biết rằng không có hấn thì đòi người kẻ như tiêu luôn. Người cần hấn để dôi gạt MộVấn, ta cho hấn trốn đi để người hết chỗ dựa.

Rồi bằng một giọng hết sức khoan khoái cô ta kể tiếp:

- Ta chờ người ra khỏi vựa rơm thì đánh thức hấn dậy. Ta đặt chuyện với hấn, hấn tin lời ta ngay...

- Người đặt chuyện gì?

- Ta nói người làm gián điệp cho Anh, có nhiệm vụ qua Pháp để thăm dò tình hình chống hải quân Pháp và v.v. Hấn tin lời ta ngay và có vẻ oán hận người lắm. Ta nói, ta giúp hấn trốn là để có cơ hội trả thù người, một kẻ nguy hiểm của Hải quân NãPháLuân.

MaiAnh tức giận to tiếng:

- Hấn đâu có thể tin lời bịa đặt láo khoét của người được?

Gen cười khoái trá:

- Thế mà hấn đã tin lời ta! Vả chẳng ta là người đồng hương của hấn, hấn phải tin ta hơn người. Câu chuyện đấu kiếm giết chồng của người hoang tưởng quá, làm sao hấn có thể tin người được?

MaiAnh uất hận muốn thét to lên, song kịp nghĩ có nóng giận cũng vô ích! Nàng cần bình tĩnh để đối phó với một địch thủ nguy hiểm.

Kẻ thù trước mặt không thể áp đảo bằng võ lực, mà nàng cũng không thể dùng võ lực! Vậy nàng phải làm cho đối thủ khuất phục trước uy thế của nàng. Muốn thế nàng cần có thái độ thản nhiên.

Nàng mở đầu bằng nụ cười:

- Khá khen cho ngươi! Ta không ngờ ngươi có tài mưu mẹo hiểm độc như thế! Nhưng ngươi hãm hại ta để được lợi gì?

Rồi nàng thở ra:

- Than ôi! Chỉ vì ta mượn ngươi một chiếc áo mà ngươi trở thành một thiếu nữ hung ác. Mĩa mai thay!

Gen hồ then gầm gừ:

- Thế còn MộVấn? Hắn bỏ rơi ta để theo đuổi ngươi! Việc ấy không đáng hận sao?

- Ôi chà! Ngươi tưởng ta thích làm bô với một tên cướp sao? Tức cười quá! Này! Ngươi đừng sợ! Ta không muốn có người yêu sẽ bị treo cổ một ngày nào đó vì tội cướp của giết người đâu! Phải chi ngươi giúp ta trốn còn hơn.

- Giúp ngươi? Ta chờ ngày lột mặt nạ ngươi thì có.

MaiAnh muốn nói: “Ta đâu có mặt nạ như Mộ Văn mà người hòng chờ ngày lộ?” Nhưng nàng chán nản không muốn nhiều lời với hạng người nham hiểm đó nên lặng lẽ lên giường nhắm mắt lại.

Nàng cần dưỡng sức cho cuộc mạo hiểm ngày mai...

* *

Linh cứ khiêng ra khỏi ngõ nhằm vào ngày mây trời ảm đạm, mưa gió toi bời. Con đường vốn sẵn lồi lõm, giờ gặp nước mưa càng trơn trượt khó đi.

Đi đầu là ông xã trưởng, sau đó bọn đàn ông khiêng cỗ quan tài. Đáng lý ra linh cửu được đặt trên xe kéo đi, nhưng vì thời tiết xấu, mưa lầy lội, nên bọn đàn ông phải làm thay cho xe tang.

Đoàn người lần lượt theo sau. MaiAnh cũng lằm lũi trong nhóm người đưa đám. Có lẽ Mộ Văn sắp xếp cho nàng đi giữa Gen và bà lão nấu bếp để dễ bề canh chừng nàng. MaiAnh biết thế nhưng chẳng bận lòng lo, vì nàng đang nghĩ tới HắcNgư...

Nàng tự hỏi không biết lý do nào HắcNgư muốn cứu nàng?

Hắn nhận tiền đưa nàng tới đất Pháp, giờ nhiệm vụ đã hoàn thành, việc gì khiến hắn bận lòng lo cho nàng mà ra vào chốn nguy hiểm? Phải chăng HắcNgư còn có mục đích nào đó?

Nàng chưa biết gì về HắcNgư nên lòng thắc mắc lo âu. Kể từ khi dì HuêLi chết, nàng chưa gặp ai chân thật thương yêu, nên mất cả niềm tin đối với người và người.

Nỗi lo lắng đè nặng tâm hồn, cùng với bao nhiêu ngày dôn dập khổ sở phong trần làm người nàng mệt mỏi cả tinh thần lẫn thể xác.

Ngôi nhà thờ nhỏ xíu trong làng hiện ra trước mắt. Linh cữu đưa vào đặt ngay trên bàn ở phía trước. Phía sau là những hàng ghế mà đoàn người đưa đám lần lượt chia nhau ngồi hai bên dãy ghế.

MộVăn ngồi phía trước. Hấn vẫn lạnh lùng trong lớp vải đen che mặt và áo choàng đen rộng thùng thình.

Kinh cầu hồn được đọc lên từng hồi và từng chập nghe áo não và ghê rợn, nhất là khi MaiAnh nhìn MộVăn trong dáng dấp như một hung thần thì lòng rung động, tim đập mạnh. Nàng cảm thấy sợ trước người đó và quyết định bằng bất cứ giá nào phải thoát khỏi sự kềm chế của hắn.

Nghĩ đến việc đi trốn, MaiAnh đưa mắt tìm HắcNgư, vị cứu tinh của nàng. Nhưng lạ làm sao HắcNgư không có trong nhóm đưa đám nơi nhà thờ! Trời ơi! HắcNgư không giữ lời hứa! Ông ta bỏ cuộc giữa chừng không báo trước !

Bao nhiêu chờ đợi, bao nhiêu hy vọng bỗng tiêu tan như mây khói! Nỗi tuyệt vọng và đau khổ quá đột ngột làm nàng sợ hãi thét lên một tiếng rồi té xỉu vào người bà lão nấu bếp.

Sự tình diễn biến bất chợt trùng hợp vào điều mong muốn của HắcNgư, mà chính MaiAnh cũng không ngờ!

Gen vội hỏi lớn:

- Việc gì vậy?

Bà lão trả lời:

- Cô ta bị xỉu rồi! Mặt cô tái xanh, hai tay lạnh ngắt. Có lẽ vì không khí trong phòng ngột ngạt khó thở.

Mộ Văn bực mình, quay mặt lại nói:

- Hừ! Người hãy đưa cô ta ra ngoài đi! Đừng để cô ta làm xấu ở đây. Thật chịu không nổi mà!

Hai ba người đàn bà đồng phụ khiêng Mai Anh ra ngoài. Trong lòng Mai Anh vừa hồi hộp vừa sung sướng vì không ngờ mình thành công dễ dàng màn kịch ngắt xỉu này. Nàng tiếp tục đóng tiếp vai trò của người bất tri giác, mắt nhắm nghiền, dù biết họ đã đưa nàng ra khỏi nhà thờ. Nàng nghe tiếng thì thầm của những người đàn bà với nhau. Rồi thỉnh thoảng họ quăng nàng xuống đất. Một bàn tay tát nhẹ trên má nàng và một giọng nói quen thuộc réo dậy:

- Đứng dậy nhanh lên! Chạy!

Mai Anh mở mắt và ngồi bật dậy như cái lò xo. Nàng thấy bên cạnh nàng là Gen với hai người đàn bà xa lạ mà nàng không biết mặt.

Mai Anh trở mắt ngạc nhiên... nhưng chưa kịp nói lời nào thì Hắc Ngư bỗng hiện ra kéo tay nàng chạy phăng tới nghĩa địa của nhà thờ.

Phía sau ngôi mộ đá cao có hai con ngựa đứng chờ sẵn. HắcNgư hoan hỉ nói:

- Hy vọng là cô biết cỡi ngựa.

MaiAnh vui mừng không nói được lời, vội vàng phóng lên lưng ngựa sải như bay. HắcNgư cũng theo sát bên nàng.

Vừa lúc ấy nơi nhà thờ tiếng ồn ào huyên náo về vụ cô gái bỏ trốn. MaiAnh nghe tiếng la hét của MộVăn xa dần, rồi không còn nghe gì nữa.

HắcNgư và nàng trên lưng ngựa phóng đi hơn mấy dặm đường, cho tới khi biết không còn bị đuổi theo cả hai mới dừng ngựa. HắcNgư tươi cười nói:

- Ta không ngờ “bé” biết cỡi ngựa giỏi như thế.

MaiAnh hớn hờ đáp:

- Cháu biết cỡi ngựa từ nhỏ.

Bấy giờ cả hai ngồi dưới gốc cây cho ngựa ăn cỏ và nghỉ mệt. Dưới ánh sáng ban mai gương mặt của MaiAnh thật rạng rỡ, yêu kiều. HắcNgư nhìn MaiAnh với ánh mắt thật vui, cười cười nói:

- Chúng ta thoát rồi!

MaiAnh cười nhỏ, hỏi:

- Chúng ta sẽ về đâu?

- Về BờRét.

MaiAnh toan hỏi vì sao về đó, nhưng chưa mở lời HắcNgư đã biết ý giải thích ngay:

- Ta có một căn nhà nhỏ kín đáo ở làng BờRét. Ta tin Mộ Văn không thể nào tìm ra nơi đó.

HắcNgư bỗng nghiêm giọng tiếp:

- Bé tí! Ta cần nói chuyện đứng đắn với bé tí.

MaiAnh trang trọng hỏi:

- Vì sao bác cứu cháu khỏi MộVăn? Bác đâu biết gì... về cháu?

- Ta không biết gì về cháu! Nhưng ta biết cháu là một cô bé can đảm muốn rời xứ Anh. Ta không rõ nguy hiểm nào khiến cháu ra đi, song ta đoán cháu cần rời Anh để được sống còn, có phải thế không?

MaiAnh gật đầu, mắt ung ửng đỏ:

- Bác nói đúng lắm!

HắcNgư chột dầu dàu:

- Ta cũng có một đứa con gái khoảng tuổi cháu, nó cũng đẹp lắm!

MaiAnh ngậm ngừng nói:

- Có phải... con gái bác không còn nữa?

- Ủ! Nó chết rồi! Thôi đừng nhắc đến chuyện đó nữa!
Nào chúng ta lên đường kéo trời tôi.

- Thưa vâng!

MaiAnh ngoan ngoãn phóng lên yên ngựa. Nàng liếc mắt nhìn HắcNgư, thấy trên mặt ông ta có những giọt nước chảy dài...

Nàng không rõ là những giọt mồ hôi hay là giọt lệ buồn? Có điều nàng nghe cảm thương người đàn ông đó và bắt đầu tín nhiệm ông ta từ giờ phút này.

* * *